

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/146/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3617204342
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 09. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3617204342.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu BENCONT COLLECTION, a.s., so sídlom Bratislava, Vajnorská 100/A, IČO: 47 967 692, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Veronika Kubriková, PhD. s.r.o., so sídlom Bratislava, Martinčekova 13 proti žalovanej B. F., bytom mesto C., o zaplatenie X 578,01 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č.k. 6Csp/295/2017-103 zo dňa 30. apríla 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. a III. p o t v r d z u j e .

II. Žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

žalobcovi sumu 541,80 € spolu s úrokom z omeškania 5,15% ročne zo sumy 541,80 € od 08.06.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku; výrokom II. žalobu vo zvyšku zamietol a výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania.

2. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáha proti žalovanej zaplatenia istiny 1 578,10 €, úrokov 139,56 €, úrokov 1172,98 €, úrokov zo sumy 1578,01 € vo výške 24,5% p.a. zo sumy 1578,01 € od 08.06.2017 do zaplatenia, úrokov z omeškania 5,15% p.a. zo sumy 1578,01 € od 08.06.2017 do zaplatenia a poplatkov vo výške 45,86 €. Súd vykonal dokazovanie a zistil skutkový stav, že právny predchodca žalobcu Poštová banka a.s. v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci predmetu obchodnej alebo podnikateľskej činnosti uzavreli dňa 11.06.2012 zmluvu o úvere číslo 3224924912. Zmluva má povahu zmluvného formulára. Vyplýva z nej, že jej účastníci sa dohodli na úvere vo výške 2000 € s mesačnou splátkou 57,29 €. Celková výška nákladov mala byť 1856,69 €. Dátum konečnej splatnosti bol dohodnutý na 11.6.2018, dátum prvej platby do 11.7.2012, úroková sadzba 24,5% p.a., splatnosť splátok k 11. dňu v mesiaci, počet splátok 72. Priemerná RPMN v čase uzavretia zmluvy bola podľa zmluvy 19,59% a RPMN banky (úveru) bola podľa zmluvy 29,08%. Celková čiastka úveru je vo formulári definovaná ako "súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom", pričom presná výška vo formulári uvedená nie je. Súčasťou zmluvy sú okrem iného aj Všeobecné obchodné podmienky, Obchodné podmienky pre úver, Sadzobník poplatkov. V článku 6.2. Obchodných podmienok pre úver je dohoda o možnosti zosplatenia úveru okrem iného aj v prípade omeškania klienta so splatením čo i len jednej splátky. Z listiny označenej ako "aktuálny stav úveru ku dňu 07.06.2017" vyplýva, že žalovaná na úver jednotlivými splátkami zaplatila spolu sumu 24x 58,05 € + 65 €, teda spolu 1458,20 €. Poslednú splátku uhradila 21.07.2014 vo výške 58,05 €. Právny predchodca žalobcu žalovanú upozornil listom zo dňa 11.11.2014, že je v omeškaní a že v prípade, ak v lehote 15 dní od doručenia výzvy dlžné splátky nedoplatí, budú oprávnení úver predčasne zosplatiť. Právny predchodca žalobcu úver predčasne zosplatiť listom zo dňa 28.11.2014 a žalovanú vyzval na úhradu sumy 1 763,43 € do 10 kalendárnych dní od doručenia

výzvy. Poplatky spojené s úverovou zmluvou sú dohodnuté v Sadzobníku poplatkov. Okrem iného z neho vyplýva poplatok za prvú upomienku 9,96 € a poplatok za druhú upomienku 24,90 € a poplatok za výzvu na splatenie úveru 3,32 €. Právny predchodca žalobcu Poštová banka a.s. ako postupca postúpil pohľadávku proti žalovanej uplatnenú v tomto spore zmluvou zo dňa 13.06.2017 na žalobcu. Skutočnosť, že predmetom prevodu bola aj pohľadávka proti žalovanej uplatnená v tomto spore vyplýva z Prílohy k Zmluve o postúpení pohľadávok.

3. Súd v prvom rade skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu na podanie žaloby. Z doručenej zmluvy o postúpení pohľadávok zistil, že pôvodný veriteľ - Poštová banka a.s. postúpil pohľadávku uplatnenú v tomto konaní na súčasného žalobcu. Preto je žalobca na podanie žaloby aktívne vecne legitimovaný (je majiteľom pohľadávky proti žalovanej, ktorá bola uplatnená v tomto spore). Súd pri rozhodovaní vychádzal z toho, že právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom k tomu, že ju právny predchodca žalobcu uzavrel v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná pri jej uzatváraní nekonala v rámci obchodnej alebo podnikateľskej činnosti, ide zároveň o zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka. Zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., keďže v nej chýba uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa zmluvného formulára je celková čiastka definovaná ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, avšak v zmluve nie je vyčíslená. Právnomu predchodcovi žalobcu pritom nič nebránilo vyčísliť, akú celkovú čiastku napokon spotrebiteľ zaplatí. Ak sa takému vyčísleniu vyhol, musí čeliť sankcii podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, a to bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Zákon o spotrebiteľských úveroch je v tomto prípade celkom jednoznačný, keď vyžaduje uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Zákon nepočíta s tým, že by stačilo len uvedenie spôsobu, akým sa vypočíta celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tak ako to urobil právny predchodca žalobcu v zmluve. Priemerný spotrebiteľ si musí byť pri uzatváraní zmluvy vedomý, akú presnú čiastku veriteľovi spolu zaplatí. Priemerného spotrebiteľa nemožno považovať za dostatočne informovaného o všetkých relevantných podmienkach spotrebiteľského úveru, ak sa od neho vyžaduje, aby sám urobil matematický prepočet v zmluve uvedených položiek. Zákonným následkom takého postupu je vznik nevyvrátiteľnej domnienky, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nič na tom nemení ani záver obsiahnutý v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C42/15, na ktoré rozhodnutie žalobca vo svojom podaní doručenom súdu dňa 01.03.2018 poukazuje (rozhodnutie sa povinnosťou uviesť v zmluve celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nezaoberá). Vzhľadom k tomu, že výška úveru bola 2000 € a žalovaná zaplatila do podania žaloby sumu 1458,20 € (čo nebolo sporné), ostáva jej zaplatiť suma 541,80 € (2000 € - 1458,20 €). Preto súd priznal žalobcovi sumu 541,80 €. Vzhľadom k tomu, že je žalovaná so zaplatením dlžnej sumy v omeškaní, súd priznal žalobcovi popri istine aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, a to vo výške 5,15% ročne. Zákonná sadzba úroku z omeškania v zmysle § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. je v posudzovanom spore vzhľadom k dátumu uzavretia zmluvy pred 01.02.2013 vo výške 8,05% ročne. Žalobca si v žalobe uplatnil úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne. Keďže je uplatnený úrok z omeškania nižší, ako zákonný úrok z omeškania, súd, viazaný rozsahom žalobného návrhu, priznal žalobcovi úrok z omeškania v uplatnenej výške. Žalovaná je v omeškaní v celom rozsahu dlhu už odo dňa jeho zosplatenia. Keďže si žalobca uplatnil úrok z omeškania až od 08.06.2017, čo je neskorší dátum, súd mu priznal úrok z omeškania od uplatneného dátumu. O splatnosti prisúdennej sumy súd rozhodol podľa § 232 ods. 3 CSP. Na určenie dlhšej ako zákonnej lehoty na plnenie súd dôvod nezistil. Vo zvyšku súd žalobu zamietol z dôvodu, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (súd žalobcovi nepriznal uplatnené úroky a poplatky a celú žalovanou zaplatenú sumu započítal na istinu úveru). Týmto rozhodnutím sa konanie končí, preto súd rozhodol aj o nároku na náhradu trov konania. Žalobca aj žalovaná boli v konaní čiastočne úspešní a čiastočne neúspešní. Procesný úspech žiadnej z procesných strán výraznejším spôsobom neprevyšuje procesný úspech druhej sporovej strany. Navyše, zo spisu nevyplýva, že by žalovanej v spore vznikli akékoľvek trovy /pritom jej procesný úspech je o niečo vyšší ako procesný úspech žalobcu/. Preto súd trovy konania pomerne nedelil a vyslovil, že žiadna zo strán nemá na ich náhradu nárok.

4. Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku II., III. podal včas odvolanie žalobca, v ktorom uviedol, že pokiaľ sa týka celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tak celkovú čiastku úveru (celkovú výšku nákladov) tvorí súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, pričom o tejto skutočnosti bol žalovaný oboznámený v samotnej zmluve v časti 3. Podotýka, že údaj o výške poskytnutého úveru ako aj celkovej výške nákladov zmluva o úvere obsahuje, pričom takýto výklad súdu je, podľa právneho názoru žalobcu, šikanóznym uplatňovaním práva a prílišným formalizmom. V tomto poukazuje na Rozsudok SÚDNEHO DVORA (tretia komora) z 9. novembra 2016, sp. zn. C-42/15, týkajúci sa výkladu

článku 1, článku 3 písm. m), článku 10 ods. 1 a 2, článku 22 ods. 1 a článku 23 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (Ú. v. EÚ L 133, 2008, s. 66), podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Horne Credit Slovakia, a.s., a Klárou Biroovou vo veci návrhu na zaplatenie zostávajúcich dlžných súm z úveru, ktorý jej táto spoločnosť poskytla a s ktorého splácaním je v omeškanií. „Článok 23 smernice 2008/48 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice 87/102 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť; ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Takýto podstatný význam má pritom povinnosť uviesť v zmluve o úvere najmä náležitosti, ako je ročná percentuálna miera nákladov uvedená v článku 10 ods. 2 písm. g) smernice 2008/48, počet a frekvencia splátok podľa Článku 10 ods. 2 písm. h) tejto smernice, ako aj prípadná existencia notárskych poplatkov a prípadne požadované záruky a poistenie, ako to upravuje Článok 10 ods. 2 písm. n) a o) uvedenej smernice. Keďže neuvedenie týchto okolností v zmluve môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku, sankcia spočívajúca v zániku nároku veriteľa na úroky a poplatky sa musí považovať za primeranú v zmysle článku 23 smernice 2008/48.“ Na základe vyššie uvedeného je zrejmé, že samotné číselné neuvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nemožno sankcionovať bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou zmluvy o úvere, nakoľko celková čiastka úveru je zo zmluvy jednoznačne identifikovateľná banálnym matematickým súčtom výšky poskytnutého úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom, ktoré zmluva obsahuje. Zároveň bol žalovaný na uvedenú skutočnosť upozornený priamo v zmluve o úvere pod dojednanými parametrami úveru (článok 3, bod 3.1 zmluvy o úvere), čo je zároveň v rozpore s eurokonformným výkladom zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ktorý je svojim obsahom úplnou transpozíciou smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS do slovenského právneho poriadku (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 22. februára 2018, sp. zri. 3 Cdo 146/2017). Ďalej namietal, že predmetné rozhodnutie je vo svojom odôvodnení nepreskúmateľné. Základom odôvodnenia súdneho rozhodnutia sú tie tvrdenia, ktorými súd podopiera svoj záver. Požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdneho sú požiadavky na argumentáciu v odôvodnení, pričom ide o také pravidlá argumentácie, ktoré musia byť dodržané v každom súdnom rozhodnutí. Má za to, že nedostatočným odôvodnením súdneho rozhodnutia porušil súd práva žalobcu vychádzajúce z Čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (Mazák, J.: Základy občianskeho procesného práva. Iura Edition, Bratislava 2002, s. 29; II. ÚS 117/07, III. ÚS 311/01, III. ÚS 107/07, IV. ÚS 14/07, III. ÚS 311/07, I. ÚS 265/05, III. ÚS 199/09). Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných práv jednotlivca, ktoré mu zaručuje Ústava Slovenskej republiky. Ide najmä o právo jednotlivca na prístup k nezávislému a nestrannému súdu, a to za takých podmienok, aby zo strany súdu nedochádzalo k bezdôvodnému znevýhodňovaniu jednej zo strán konania, teda na nediskriminačný prístup k súdu, a to tak, aby bola zachovaná rovnosť strán. Má za to, že v konaní na súde prvej inštancie došlo k porušeniu práva strany konania na spravodlivý súdny proces. Zdôrazňuje, že garancia spravodlivého súdneho procesu musí byť naplnená v každom konaní. Je nevyhnutné uviesť, že ako vyplýva z judikatúry, napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky, ochrana spotrebiteľa má svoje limity, pričom ochranu spotrebiteľa nemožno ponímať ako obranu proti ľahkovážnosti a nezodpovednosti (NS ČR, sp. zn.: 23Cdo/1201/2009). Ochrana spotrebiteľa je síce dôležitým faktorom v spoločnosti, avšak nemožno mu poskytovať takú ochranu, ktorá by viedla k jeho jednostrannému zvýhodňovaniu, spotrebiteľ by bol v takýchto prípadoch zbavený akejkolvek zodpovednosti pred uzatvorením zmluvnej povinnosti dôkladne navzájom zväžiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Neexistuje ani vecne odôvodniteľný dôvod oslobodiť spotrebiteľa od povinností, ktoré mu ukladá zmluva s rovnocenným partnerom, ak sa k splneniu tejto povinnosti zaviazal dobrovoľne a s vedomím ich rozsahu. V nadväznosti na vyššie uvedené má za to, že v tomto prípade ide, pod zámienkou narovnávania prirodzených nerovností medzi účastníkmi občianskoprávných vzťahov, prostredníctvom zákona alebo dokonca prostredníctvom judikatúry ESD dochádza k narušeniu princípu rovnosti strán konania, a legitimita takýchto legislatívnych „úsluh“ slabším zmluvným stranám sa odvodzuje od predpokladu, že sú na trhu znevýhodnení silnejším ekonomickým postavením ich spolu kontrahenta, t.j. dodávateľa. Súdy sú povinné skúmať konkrétne okolnosti uzatvorenia zmluvy, aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nie je možné chápať ako obranu jeho ľahkomyselnosti a nezodpovednosti. Žalobca uzavrel zmluvu dobrovoľne, bez pripomienok a nátlaku. V tejto súvislosti poukazuje aj na odlišné stanovisko sudcu a zároveň podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky, JUDr. Milana Lalička. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia žiadal, aby odvolací súd

rozsudok okresného súdu v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne žiadal, aby odvolací súd žalobe vyhovel v celom rozsahu a žalovaného zaviazal na náhradu trov konania vrátane trov právneho zastúpenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadрила.

6. Krajský súd ako odvolací súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379, § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výrokoch II. a III. ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP, pričom v náväznosti na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na vecne správne odôvodnenie súdu prvej inštancie, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje.

7. Rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I., ktorým súd žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 541,80 € spolu s úrokom z omeškania 5,15% ročne zo sumy 541,80 € od 08.06.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, napadnutý nebol, a preto zostalo rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto výroku právoplatné a rozhodnutím odvolacieho súdu nedotknuté.

8. Súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 194 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP.

9. Súd prvej inštancie teda opierajúc sa o dostatočné skutkové zistenia tieto správne vyhodnotil a vyvodil z nich i správny právny záver. Na zdôraznenie ich správnosti odvolací súd len podčiarkuje, že v prejednávanej veci súd prvej inštancie správne zhodnotil, že uzatvorená zmluva o úvere je zmluvou spotrebiteľskou vychádzajúc z postavenia žalovanej ako dlžníka a správne dospel k záveru, že je namieste aplikovať zákon o spotrebiteľskom úvere a správne potom preskúmal, či predmetná zmluva obsahuje všetky obligatórne náležitosti podľa tohto zákona. Súdu prvej inštancie nemožno nič vytknúť pokiaľ ide o dôvod o bezúročnosti a bez poplatkovosti.

10. Odvolací súd sa v plnej miere tiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že úver, ktorý žalobca poskytol žalovanej a ktorý ona čerpala, je bezúročný a bez poplatkov, keď úverová zmluva neobsahuje všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch. K tomuto záveru postačuje súdom prvej inštancie zistená skutočnosť, že v zmluve o úvere, ktorú strany uzatvorili, absentuje údaj - uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Podľa zmluvného formulára je celková čiastka definovaná ako súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom, avšak v zmluve nie je vyčíslená. Právnomu predchodcovi žalobcu pritom ani podľa odvolacieho súdu nič nebránilo vyčísliť, akú celkovú čiastku napokon spotrebiteľ zaplatí. Ak sa takému vyčísleniu vyhol, musí čeliť sankcii podľa § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona, a to bezúročnosti a bez poplatkovosti poskytnutého úveru. Odvolací súd zdôrazňuje, že podľa § 9 ods. 2 písm. j) zákona o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Cit. ust. je kogentným ustanovením nepripúšťajúcim možnosť iného dojednania účastníkmi zmluvy. Uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, má byť riadne vyčíslená. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedenú čiastku odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov. Ak zákonodarca určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bez poplatkovosti obsahovať isté náležitosti / medzi nimi aj uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť / je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmäti zmluvných podmienok. Odvolací súd je potom toho názoru, že údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť zmluva o spotrebiteľskom úvere uzatvorená stranami sporu neobsahuje a za túto náležitosť nemožno ani považovať uvedenie v zmluvnom formulári, že celkovú čiastku úveru predstavuje súčet výšky úveru a celkových nákladov spojených s úverom. Ako už bolo vyššie uvedené Zákon o spotrebiteľských úveroch je v tomto prípade celkom jednoznačný, keď vyžaduje uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť. Zákon nepočíta s tým, že by stačilo len uvedenie spôsobu, akým sa vypočíta celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, tak ako to urobil právny predchodca žalobcu v zmluve. Priemerný spotrebiteľ si musí byť pri uzatváraní zmluvy vedomý, akú presnú čiastku veriteľovi spolu zaplatí. Priemerného spotrebiteľa nemožno považovať za dostatočne informovaného o všetkých relevantných podmienkach spotrebiteľského úveru, ak sa od neho vyžaduje, aby sám urobil matematický

prepočet v zmluve uvedených položiek. Zákonným následkom takého postupu je vznik nevyvrátiteľnej domnienky, že sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Nič na tom nemení ani podľa odvolacieho súdu záver obsiahnutý v rozhodnutí Súdneho dvora EÚ vo veci C42/15, na ktoré rozhodnutie žalobca poukazoval ako pred súdom prvej inštancie, tak i v podanom odvolaní, nakoľko predmetné rozhodnutie sa povinnosťou uviesť v zmluve celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nezaobrá. V predmetnej zmluve tak ani podľa odvolacieho súdu nebola uvedená náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. j/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Vzhľadom na absenciu vyššie uvedenej náležitosti, súd prvej inštancie správne považoval úver poskytnutý žalobcom ako veriteľom žalovanej za poskytnutý bez úroku a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b/ zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch).

11. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých častiach podľa §387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

12. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej odvolací súd nepriznal náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi, nakoľko jej žiadne trovy odvolacieho konania preukázane nevznikli.

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).